

och sedan blir det deras sak att reda ut den här-
van; protesten får du taga med ro.

— Att polisen bör underrättas förstår också jag,
men jag har stor avsmak för att gå dit, de se
alltid så överlägsna ut och ha behandlat mej som
en »gammal kund», de gånger, då jag varit nere
hos dem angående denna sak. Kan jag inte ringa
på till dem, tror du?

— Det antar jag att du kan. Gör som du vill
med den saken. Sedan var det om din accept
hos Halling & Sander, den måste du lösa till fullo
på dagen, då det är den första du har där.

— Alldeles min egen tanke! Men det fattas mig
fem hundra krisch, och dem får du vigma mig tills
i nästa vecka, då jag väntar in åtskilliga tusen.

Linus' uppsyn mörknade.

— De' ä' ett fördömt riande för pengar denna
dag! Jag är själv alldeles ren. Men låt mig se!
Du kan kanske hjälpa mig på samma gång. Du
kan få min accept på 3,500 kronor för levererade
snickerier till bygget på Östermalm. De 500 kan
jag ordna åt dig kontant om en timme. Sedan
löser du din växel i banken och visar den för
Sander, som du sedan får övertala att taga emot
min accept. Om vi också få vänta på pengarne
någon dag, kan detta ej hjälpas. Du faller nog
ej ur rollen, tänker jag.

— Jaså, kära Linus, är det så ställt?! Nåja,
gärna för mig — men nog tör väl 3,500 kronor vara
en bra liten summa att reda sig med i dina stora